

Arrest

nr. 97 725 van 22 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 12 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Brahmaan afkomstig uit Pokhara, district Kaski (Nepal). U bent Nepalees staatsburger. U bent een royalist en stemde in Nepal op de Rastriya Prajatantra Party Nepal (RPP-N). Op 11 juni 2010 kwamen er vier Maobadi uw winkel binnen. Ze zeiden dat u hun partij moest steunen door 100.000 Nepalese roepies te doneren. Toen u dit weigerde werd er u gezegd dat het voor u beter zou zijn indien u wel zou betalen enerzijds en dat dat het er niet goed voor u zou uitzien indien u weg zou gaan anderzijds. Drie dagen later werd u eenmaal gebeld waarbij u opnieuw werd gezegd dat u het gevraagde bedrag moest betalen. Op 20 juni 2011 werd u door dezelfde vier Maobadi tegengehouden, waarbij één ervan een geweer op u richtte. Ze verplichtten u mee te komen

naar een kleine hut in de bergen in het dorp 'Kaskikot'. Eenmaal ter plaatse werd u vastgebonden, geslagen en met de dood bedreigd. Dit omwille van uw steun voor de koning en de RPP-N. De dag nadien werd u vrijgelaten. U moest echter eerst een document ondertekenen waarin stond dat u binnen de vijf dagen 300.000 Nepalese roepies moest doneren. Indien u dit bedrag niet betalen zou, zou u door hen worden vermoord. Uiteindelijk reisde u op 22 juni 2010 vanuit Pokhara per bus naar Bhilawa, waarna u op 23 juni 2010 de bus nam naar Delhi. In Delhi leerde u een Indisch smokkelaar kennen, P.B. {...} genaamd, die u van een vals paspoort voorzag. Op 17 juli 2010 reisde u, samen met uw smokkelaar, van Delhi per vliegtuig naar Frankrijk. Uw vals paspoort was gedurende vrijwel de gehele reis in handen van uw smokkelaar. Bij aankomst in Frankrijk nam een andere Indiër u per auto mee naar België, waar u op 19 juli 2010 asiel vroeg. In België vernam u in september 2011 via uw moeder dat bovenstaande Maobadi haar nog twee maal hadden gevraagd waar u zich bevond. Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw Nepalees rijbewijs (uitgereikt op 26.02.2067 (9 juni 2010)); een familieattest dd. 26 januari 2006 uitgereikt door de gemeente Pokhara; een attest van burgerlijke staat dd. 30 maart 2010 uitgereikt door de gemeente Pokhara; een schoolcertificaat uitgereikt op 24.11.2058 (8 maart 2002), een schoolcertificaat dd. 25.08.2060 (11 december 2003); een certificaat van registratie van uw winkel te Pokhara (uitgereikt op 5 december 2005 door het ministerie van financiën) en een brief dd. 27.02.2067 (10 juni 2010) van de United Communist Party of Nepal (Maoïst) waarin staat dat u zich bij de rechtbank moet melden daar u geen gevolg heeft gegeven aan de herhaaldelijke vraag om financiële steun, dat indien u binnen de zeven dagen geen 100.000 Nepalese roepies zou betalen u zal worden vervolgd en dat er getracht wordt om met uw familieleden in contact te komen om deze te straffen.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw verklaringen en alle elementen aanwezig in uw administratief dossier stel ik vast dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u Nepal heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of wegens het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat een aantal elementen met betrekking tot de door u uiteengezette reisweg en de daarbij gebruikte reisdocumenten de geloofwaardigheid van de omstandigheden van uw vertrek uit Nepal en bijgevolg de algemene geloofwaardigheid van uw asielaanvraag ondermijnen. U verklaarde vanuit Nepal met de bus naar Delhi (India) te zijn vertrokken, alwaar u het vliegtuig naar Frankrijk nam (CGVS, p.9-12). Van daaruit reisde u per auto naar België. U kreeg daarbij de hulp van twee smokkelaars. U verklaarde vanuit Delhi met een vals paspoort te hebben gereisd (CGVS, p.8-9). U kon evenwel maar een beperkt aantal details geven over uw identiteitsgegevens vermeld in dit vals paspoort. Zo wist u enkel dat u onder de naam "Rajen K.C" reisde, dat Syangja uw zogenaamd huidig adres was en dat dit paspoort een Schengenvisum bevatte (CGVS, p.10). U kende echter niet de geldigheidsduur van dit paspoort, noch de geboortedatum en –plaats vermeld in dit paspoort. U wist evenmin wel specifiek type visum dit paspoort bevatte, noch voor welk land, noch de geldigheidsduur van dit visum. U verklaarde het paspoort vrijwel nooit te hebben gezien daar de smokkelaar u deze enkel gaf tijdens de immigratiecontrole in Delhi en in Frankrijk (CGVS, p.10-11). Dat u echter niet op de hoogte was van bovenstaande gegevens, kan echter moeilijk in overeenstemming gebracht worden met de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie. Uit deze informatie blijkt immers dat er op internationale vluchten veelvuldige informatiecontroles plaatsvinden en dat de mogelijkheid bestaat om meermaals grondig te worden ondervraagd omtrent identiteit, reisdocumenten en (reis)bedoelingen. Men kan hierbij ook steeds uitvoerig worden verhoord over de aard en de duur van het visum waarmee men reist en andere verplichtingen hiermee verbonden. Gelet op dit grote risico kan aldus verwacht worden dat u meer details zou kunnen verstrekken over de door u gevolgde reisroute en de daarbij gebruikte reisdocumenten. Bij binnenkomst in de Schengenzone heerst bovendien de verplichting niet-EU-vreemdelingen aan een grondige controle te onderwerpen. Hierbij kan nog worden opgemerkt dat u niet het minste bewijs kon aanbrengen van uw beweerde reisroute. U kon bijvoorbeeld noch uw (valse) paspoort, noch uw busticket, noch uw vliegtuigticket, noch uw boardingpass, noch uw bagagelabel neerleggen (CGVS, p. 11). Deze vaststellingen betreffende uw reis naar België ondermijnen de geloofwaardigheid van de door u beweerde omstandigheden van uw vertrek (bijv. tijdstip, reisroute, enz.). Hierdoor wordt tevens uw algemene geloofwaardigheid ondergraven.

Verder dient gewezen te worden op enkele elementen uit uw verklaringen die de geloofwaardigheid van het door u beweerde onafgebroken verblijf in Nepal tot 22 juni 2010 op de helling zetten. U verklaarde immers dat u reeds sinds 2004-2005 over een paspoort beschikte, maar dat u deze niet had gebruikt omdat u er toen niet zeker van was of u wel naar het buitenland wilde gaan (CGVS, p.9). In het licht van bovenstaande vaststelling(en) kunnen er dan ook verdere vraagtekens worden geplaatst bij de door u uiteengezette illegale reisweg van Nepal naar België. Men kan er immers redelijkerwijze van uit gaan dat u gebruikt heeft gemaakt van zowel uw paspoort als uw visum om uw land van herkomst te

verlaten. Hierdoor rijst dan ook het vermoeden dat u Nepal eerder verliet en dat u uw paspoort met daarin eventuele andere visa en in- en uitreisstempels bewust heeft achtergehouden. Dit wordt overigens bevestigd door het feit dat u nog amper gebruik kon maken van de Nepalese kalender. U gebruikte systematisch de Westerse kalender (CGVS, p.3-4, p.7, p.9-10, p.12, p.14-15). U had zelfs moeite om uw eigen geboortedatum volgens de Nepalese kalender te citeren (CGVS, p.3-4). U antwoordde hierop dat u al altijd de Westerse kalender heeft gehanteerd enerzijds en u de Nepalese data verwarrend vind anderzijds (CGVS, p.4 en p.17). Deze uitleg kan echter bezwaarlijk als afdoende rechtvaardiging voor uw gebrekkige kennis van de Nepalese kalender beschouwd worden. Uit de beschikbare informatie op het Commissariaat-generaal blijkt immers dat de Nepalese kalender in Nepal algemeen – eventueel in combinatie met de Gregoriaanse kalender – zowel voor civiele als religieuze doeleinden gebruikt wordt, hetgeen ook blijkt uit de door u neergelegde documenten. Dat u deze Nepalese kalender niet actief en spontaan meer kon gebruiken hoewel u tot in 2010 in Nepal gewoond zou hebben, is dan ook geenszins aannemelijk.

Uit geheel van bovenstaande vaststelling blijkt dan ook dat u noch uw recente vertrekdatum uit Nepal, noch uw verblijf de afgelopen jaren in Nepal aannemelijk heeft gemaakt. Daar u uw effectief verblijf in de voorbije jaren in Nepal niet aannemelijk gemaakt heeft, komt eveneens de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen in Nepal, i.e. problemen met Maobadi, ernstig op de helling te staan.

Verder dient gewezen te worden op een fundamentele tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal enerzijds en de inhoud van de door u neergelegde brief van de United Communist Party of Nepal (Maoist), waardoor de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas verder wordt ondermijnt. U verklaarde immers dat u deze brief kreeg toen vier Maobadi op 11 juni 2010 u voor de eerste keer om een donatie vroegen (CGVS, p.12-13), terwijl in deze brief - die werd opgesteld op 27.02.2007 (10 juni 2010) - echter wordt vermeld dat u zich bij de rechtbank moet aandienen omdat u geen gevolg heeft gegeven aan de herhaaldelijke vraag om financiële steun. Dat u zich voor een rechtbank zou moeten verantwoorden daar u geen gevolg zou hebben gegeven aan afpersing houdt bovendien geen steek. Verder stel ik vast dat hoewel deze brief klaar en duidelijk afkomstig is van de 'United Communist Party of Nepal (Maoist)', u er tot vijf maal toe niet in slaagde de afzender van deze brief correct te benoemen (CGVS, p.6-7 en p.13). Opeenvolgend stelde u immers verkeerdelijk dat deze brief afkomstig was van de "Revolutionaire Maoïsten", de "Nepal Maobadi", de "Nepal Communist Maobadi", de "Nepal Maobadi Partij" en de "Nepal Maobadi Maoist". U wist tevens niet door wie dit document werd ondertekend (CGVS, p.7).

Voorts merk ik op dat uw verklaringen dat Maobadi u op 11 juni 2011 om 100.000 Nepalese roepies vroegen (CGVS, p.12-14) en dat zij u op 21 juni 2011 om 300.000 Nepalese roepies vroegen (CGVS, p.12 en p.14-15) strijdig zijn met de objectieve informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal. Uit deze informatie blijkt immers dat gewelddadige afpersing door YCL-leden na de verkiezingen in 2008 sterk zijn afgenomen. Daarnaast blijkt uit dezelfde informatie dat slachtoffers van "open donatiecampagnes" het verzoek tot donatie steeds kunnen weigeren zonder enige negatieve consequenties. Zelfs wanneer absurd hoge bedragen geëist worden, kan er nog sterk onderhandeld worden, aangezien de maoïsten reeds met beperkte bedragen tevreden zijn. Bovendien dient ook opgemerkt te worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de YCL sinds de verkiezingen van 2008 minder gewelddadig is. Wanneer de YCL toch nog iemand zou viseren, gebeurt dit gericht en betreft het enkel politieke tegenstanders (geen gewone burgers). Het lijkt dan ook buitensporig dat de Maobadi u zou willen vermoorden indien u zou weigeren om het door hen gevraagde geld te betalen (CGVS, p.15).

Tot slot stel ik vast dat ook uw verklaringen dat u op 20 juni 2011 zou zijn ontvoerd, geslagen en met de dood bedreigd omwille van uw steun voor de koning enerzijds en omwille van uw steun voor de RPP-N anderzijds (CGVS p.12 en p.14) niet stroken met de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal. Uit deze informatie blijkt immers dat er momenteel geen individuele vervolging bestaat in Nepal op welk niveau dan ook van (ex-)royalisten. Royalistische sympathieën op zich vormen geen voldoende basis om een doelwit te zijn van de maoïsten. INSEC, de belangrijkste mensenrechtenorganisatie in Nepal die in dit land over een uitgebreid netwerk beschikt en mensenrechtenschendingen over het hele grondgebied opvolgt, geeft zelf aan dat er momenteel geen enkele vervolging is op welk niveau dan ook van royalisten in Nepal.

Gelet op geheel van bovenstaande kan er dan ook geen enkel geloof gehecht worden aan de door u beweerde vluchtmotieven en dient er te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert is in bijlage aan uw administratief dossier gevoegd.

De overige door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande beslissing te wijzigen. Aan uw nationaliteit, identiteit, familiale relaties en burgerlijke stand wordt immers geenszins getwijfeld. Uw schoolresultaten en het feit dat u in Pokhara een winkel had worden evenmin betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker betoogt het volgende:

“Onverminderd alle andere middelen aan te voeren na onderzoek van het administratief dossier of ambtshalve op te werpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, werpt verzoekende partij volgend middel tot nietigverklaring op :

Schending van de artikelen 2 + 3 wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

Verzoekende partij kan niet akkoord gaan met de motivering zoals gegeven in de weigeringsbeslissing van 23 november 2012 van het CGVS aangezien deze een schending uitmaakt van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen.

Toepassing:*

De asielaanvraag van verzoeker is gebaseerd op het feit dat hij Nepal diende te verlaten als gevolg van dreigementen door de Maobadi. Verzoeker werd ontvoerd, mishandeld en met de dood bedreigd omwille van zijn steun voor de koning en de Rastriya Prajatantra Party Nepal (RPP-N). Verzoeker werd verplicht om 300.000 Nepalese roepies te doneren, zoniet zou hij door de Maobadi worden vermoord.

De vrees van verzoeker is wel degelijk gegrond.

Gelet op de uiteenzetting die hij heeft gegeven, staat het vast dat in zijn hoofde wel degelijk een geïndividualiseerde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op ernstige schade zoals vervat in de bepalingen over de subsidiaire bescherming bestaat indien hij naar Nepal wordt teruggestuurd.

In tegenstelling tot hetgeen het CGVS heeft beslist, bevatten de verklaringen van verzoeker wel degelijk voldoende en ernstige aanwijzingen hiervoor.

Verzoeker wenst volgende toelichtingen te verstrekken:

1. Aangaande zijn reisweg

Het CGVS stelt dat de verklaringen van verzoeker omtrent de reisweg en de daarbij gebruikte reisdocumenten ongeloofwaardig zijn en dat om volgende redenen:

Verzoeker kende de geldigheidsduur van zijn paspoort niet, noch de geboortedatum en -plaats vermeld in dit paspoort

Verzoeker wist niet wel specifiek type van visum dit paspoort bevatte, noch voor welk land, noch de geldigheidsduur van 'dit visum .

De aangehaalde redenen zijn absoluut niet voldoende om te besluiten dat verzoeker niet zou gereisd hebben met een vals paspoort. Ook al zijn er op de luchthaven in zowel India als Europa frequente identiteitscontroles, dan nog is het perfect mogelijk dat verzoeker in ons land is geraakt zonder alle gedetailleerde informatie betreffende het paspoort te kennen. Verzoeker kon bovendien wel een aantal andere details van zijn paspoort verschaffen zoals de naam waaronder hij reisde, zijn zogenaamd adres en het feit dat dit paspoort een Schengê-visum bevatte.

2. Aangaande zijn vrees voor vervolging

Het CGVS meent dat verzoeker noch zijn recente vertrekdatum uit Nepal, noch zijn verblijf de afgelopen jaren in Nepal aannemelijk heeft gemaakt. Ter staving van haar redenering, verwijst het CGVS naar volgende punten:

Verzoeker beschikte reeds sinds 2004 - 2005 over een paspoort Verzoeker kon nog amper gebruik maken van de Nepalese kalender

Het CGVS vertrekt dienaangaande enkel van loutere vermoedens. Het feit dat het CGVS er van uit gaat dat verzoeker gebruikt heeft gemaakt van zowel zijn paspoort als zijn visum om zijn land van herkomst te verlaten aangezien verzoeker sinds 2004 - 2005 over een paspoort beschikte, is een subjectief gegeven en kan niet weerhouden worden ter bepaling van de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker.

Het feit dat verzoeker meer moeite heeft om de Nepalese kalender te gebruiken dan de Westerse kalender wijt hij aan het feit dat hij steeds de Westerse kalender gehanteerd heeft en hij nu ondertussen reeds twee jaar in België verblijft waar hij de Nepalese kalender al helemaal niet meer gebruikt.

Bovendien heeft verzoeker o.m. volgend document neergelegd ter staving van zijn asielaanvraag:

Een brief van d.d. 27/02/2007 (10 juni 2010) van de United Communist Party of Nepal (Maoïst) waarin staat dat verzoeker zich bij de rechtbank moet melden aangezien hij geen gevolg heeft gegeven aan de herhaaldelijke vraag om financiële steun. Verder staat vermeld dat indien hij binnen de zeven dagen geen 100.000 Nepalese roepies zou betalen, hij zal worden vervolgd. Er zal verder getracht worden om met zijn familieleden in contact te komen om deze te bestraffen.

Het CGVS bestempelt de gezegden van verzoeker als ongeloofwaardig, doch, dit zijn slechts vermoedens van het CGVS die niet opwegen tegen de schriftelijke bewijzen die verzoeker heeft toegevoegd aan het dossier.

Juist door het feit dat verzoeker in staat is dit bewijsstuk voor te leggen, kan hij aantonen dat zijn relaas verkeerd begrepen werd door het CGVS. De bewijskracht van een geschreven stuk ligt nog altijd een stuk hoger dan de bewijskracht van feitelijke vermoedens.

Betreffende het feit dat verzoeker verklaarde deze brief te hebben ontvangen toen vier Maobadi hem voor de eerste keer om een donatie vroegen, is uiteraard te wijten aan het feit dat de situatie een zeer verwarde toestand betrof en ook enige tijd geleden is. Verwachten dat verzoeker in een dergelijke situatie exacte details kan onthouden is te hoog gegrepen.

Tot slot stelt het CGVS vast dat de verklaringen van verzoeker betreffende het feit dat hij werd afgeperst door de Maobadi en de verklaringen van verzoeker dat hij op 20 juni 2011 zou zijn ontvoerd, geslagen en mishandeld omwille van zijn steun voor de koning en de RPP-N niet stroken met informatie aanwezig op het CGVS. Verzoeker antwoordt hierop dat de informatie die het CGVS aanhaalt, loutere theoretische beschouwingen zijn en niet met de praktijk overeenstemmen. In de praktijk is er voortdurend sprake van gedwongen donaties door de maoïsten. Dit gebeurt vooral door de YCL. Deze bewering van verzoeker wordt overigens ook bevestigd door het Algemeen Ambtsbericht Nepal - maart 2012

Bovenvermelde argumenten die door het CGVS worden aangehaald, belichten duidelijk de invalshoek waaronder de asielaanvraag van verzoeker werd verworpen.

Eerder dan een minimum aan geloof, en belang te hechten aan de uitleg van verzoeker, probeert het CGVS een grijze zone te creëren over een éantal punten in het dossier.

Asielaanvragen moeten echter onderzocht worden met de grootste zorgvuldigheid en voorzichtigheid wat in casu niet het geval is.

De door het CGVS ingeroepen weigeringsmotieven zijn derhalve niet fundamenteel en voldoende om de hoedanigheid van vluchteling te weigeren aan verzoeker.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus bevatten de verklaringen van verzoeker voldoende en ernstige aanwijzingen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot liet grondgebied, liet verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 48/1 §1 van de wet van 15/12/1980 voorziet dat de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan, de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op, artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens het risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

Verzoekers asielaanvraag beantwoordt wel degelijk aan artikel 48/4 § 2, b) van de wet van 15/12/1980.

Verzoeker vreest om bij een eventuele terugkeer naar zijn land het slachtoffer te zullen worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

De door verzoeker verstrekte gegevens zijn wel degelijk voldoende in aantal en voldoende concreet om gewag te kunnen maken van moeilijkheden in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming."

2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de

genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing, die juridisch gesteund is op de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), volledig kent. Verzoekende partij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Verzoekende partij dient er tevens op gewezen te worden dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal immers heeft doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag en bijgevolg tot de ongegrondheid van zijn asielaanvraag.

2.5. Waar verzoekende partij in haar betoog een summier samenvatting geeft van het door haar voorgehouden asielaanvraag wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 4 januari 2006, nr. 153.278; RvS 10 maart 2006, nr. 156.221). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe zij, zoals verder blijkt, in gebreke blijft.

2.6. Vooreerst betwist verzoeker de motivering inzake zijn verklaarde reisweg. Verzoeker stelt dat de door de verwerende partij aangehaalde redenen absoluut niet voldoende zijn om te besluiten dat verzoeker niet zou gereisd hebben met een vervalst paspoort. Hij benadrukt dat hij wel een aantal andere details van zijn paspoort kon geven zoals de naam waaronder hij reisde, zijn adres en het feit dat zijn paspoort een Schengenvisum bevatte.

2.7. De Raad stelt vast dat verzoeker op geen enkele wijze zijn reisweg aantoont terwijl hij, aangezien hij verklaarde met de bus en het vliegtuig te zijn gereisd, op zijn minst in het bezit moet zijn geweest van een busticket, vliegtuigticket, instapkaart of bagagelabel waaruit kan blijken met welke vlucht en waar en wanneer hij in Frankrijk is aangekomen. Door geen reisbescheiden voor te leggen maakt verzoeker op vrijwillige wijze iedere controle van zijn reisweg onmogelijk. Verzoeker weerlegt het motief inzake het niet kunnen voorleggen van enig materieel bewijs hieromtrent ook geenszins.

De Raad wijst er op dat de bewijslast rust op de asielzoeker en dat hij de verplichting heeft om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het aan hem is om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoekende partij dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een kandidaat-vluchteling correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over diens leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, diens identiteit en nationaliteit, plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/3 en 48/4 Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004).

De gevolgtrekkingen aangaande de voorgehouden reis in de bestreden beslissing berusten wel degelijk op objectieve informatie. Uit de CEDOCA-antwoorddocumenten die zich in het administratief dossier bevinden, blijkt immers dat er strenge en veelvuldige individuele identiteitscontroles worden uitgevoerd in de luchthaven van New Delhi en dat deze erop gericht zijn vervalste reisdocumenten op te sporen (administratief dossier, Landeninformatie, stuk 16, stukken 1-4). Daarnaast is er tevens een strikte en individuele identiteitscontrole in de luchthaven Charles De Gaulle in Frankrijk.

De vaststellingen dat verzoeker geen enkel reisbescheid heeft voorgelegd, dat uit objectieve informatie blijkt dat het gebruik van vervalste paspoorten weinig aannemelijk is omwille van de scherpe identiteitscontroles in zowel India als Frankrijk en de vaststelling dat verzoeker bepaalde informatie over zijn reisdocumenten niet kon verschaffen, doen dan ook terecht afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door verzoeker uiteengezette illegale reisweg van Nepal naar België en versterken het vermoeden dat hij zijn (legaal) internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door hem verkregen visum voor de reis naar België of het moment en de wijze waarop hij uit het land vertrokken is, verborgen te houden.

Dit vermoeden wordt bovendien verder verstrekt door enerzijds de vaststelling dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij sinds 2004-2005 over een legaal paspoort beschikt en dat verzoeker nog amper gebruik kan maken van de Nepalese kalender en systematisch gebruik maakt van de Gregoriaanse kalender. Bijgevolg kan ernstig getwijfeld worden aan verzoekers recente vertrekdatum uit Nepal en zijn verblijf van de afgelopen jaren in Nepal. De stelling dat hij moeite heeft om de Nepalese kalender te gebruiken omdat hij steeds de Westerse kalender heeft gebruikt en hij ondertussen twee jaar in België is, kan geen afbreuk doen aan die laatste vaststelling. Immers is het geenszins aannemelijk dat een persoon die het merendeel van zijn leven in Nepal heeft doorgebracht waar de Nepalese kalender zowel voor burgerlijke als religieuze doeleinden wordt gebruikt (administratief dossier, Landeninformatie, stuk 16, stuk 8) deze kalender niet (meer) kent omdat hij steeds de Westerse kalender heeft gebruikt en hij in 2010 gevlucht is naar België. Verzoekers betoog kan geenszins overtuigen.

Verzoeker slaagt er met zijn betoog niet in om afbreuk te doen aan de conclusie van de verwerende partij, die gebaseerd is op het geheel van bovenstaande vaststellingen, dat er ernstig getwijfeld kan worden aan zijn reisweg, vertrekdatum en zijn verblijf van de afgelopen jaren in Nepal. Zoals uit de bespreking hierna zal blijken, heeft verzoeker tevens inzake de door hem aangebrachte vervolgingsfeiten tegenstrijdige en weinig aannemelijke verklaringen afgelegd.

2.8. Inzake zijn vrees voor vervolging verwijst verzoeker naar de brief van de United Communist Party of Nepal, en stelt hij dat de vermoedens van de verwerende partij niet opwegen tegen de bewijskracht van schriftelijke bewijzen.

2.9. Voor zover verzoeker naar aanleiding van zijn vervolging documenten ontving en voorlegt aan de asielinstanties ter adstructie van zijn asielmotieven, is het redelijk te verwachten dat hij vertrouwd is met de inhoud ervan. De vaststelling evenwel dat verzoeker verklaringen aflegt die tegenstrijdig zijn aan de inhoud van de voorgelegde brief, doet al afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas. De Raad wijst er nog op dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, hetgeen in casu geenszins het geval is. Waar verzoeker de tegenstrijdigheid tussen zijn verklaringen en de brief tracht te verklaren door te stellen dat het een zeer verwarde toestand betrof en dat het ook enige tijd geleden was, stelt de Raad vast dat verzoeker deze blote bewering niet ondersteunt met een medisch attest waaruit blijkt dat zijn cognitief geheugen is aangetast waardoor het hem onmogelijk zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Verzoeker legt desbetreffend geen enkel bewijs voor. Van een asielzoeker mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij coherente verklaringen kan afleggen aangaande de kernelementen van zijn relaas, waar verzoeker aldus niet in slaagt. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, betreft het in casu geen details die door het verloop van tijd uit het geheugen verdwijnen.

De Raad wijst er voorts op dat de vermelding dat verzoeker zich moet aanmelden bij de rechtbank omdat hij geen gevolg heeft gegeven aan de herhaaldelijke vraag van de Maobadi om financiële steun mee afbreuk doet aan de geloofwaardigheid en authenticiteit van dit document en bijgevolg aan verzoekers algemene geloofwaardigheid. De verwerende partij stelt immers terecht dat de vermelding dat hij zich voor een rechtbank zou moeten verantwoorden omdat hij geen gevolg zou hebben gegeven aan de (illegale) afpersing door de Maobadi geen steek houdt. De Raad stelt ook vast dat verzoeker tegen dit motief geen verweer voert. Verzoeker kan derhalve bezwaarlijk stellen dat deze brief zijn geloofwaardigheid bevestigt. Evenmin voert verzoeker verweer tegen het feit dat hij de afzender van de brief niet correct wist te benoemen. Ook dit gegeven doet mee afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas nu van verzoeker op zijn minst verwacht kan worden dat hij vertrouwd is met de documenten die hij zelf ter adstructie van zijn asielmotieven voorlegt.

2.10. Verzoeker stelt tenslotte dat waar de verwerende partij motiveert dat het feit dat hij werd afgeperst door de Maobadi en zijn verklaring dat hij zou zijn ontvoerd, geslagen en mishandeld omwille van zijn steun voor de koning en de RPP-N niet strookt met de informatie van de commissaris-generaal, dat deze informatie louter theoretische beschouwingen zijn die niet met de praktijk overeenstemmen. Deze vaststelling wordt volgens verzoeker bevestigd door het Algemeen Ambtsbericht Nepal – maart 2012.

2.11. De Raad wijst erop dat met het louter verwijzen naar “Algemeen Ambtsbericht Nepal – maart 2012” zonder dit stuk te voegen aan zijn verzoekschrift zodat de Raad niet bij machte is de daarin vervatte informatie te beoordelen en het tegenspreken van de informatie van de commissaris-generaal, verzoeker er geenszins in slaagt de concrete en objectieve informatie te weerleggen op basis waarvan de commissaris-generaal in casu tot de volgende vaststellingen is gekomen: *“Voorts merk ik op dat uw verklaringen dat Maobadi u op 11 juni 2011 om 100.000 Nepalese roepies vroegen (CGVS, p.12-14) en dat zij u op 21 juni 2011 om 300.000 Nepalese roepies vroegen (CGVS, p.12 en p.14-15) strijdig zijn met de objectieve informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal. Uit deze informatie blijkt immers dat gewelddadige afpersing door YCL-leden na de verkiezingen in 2008 sterk zijn afgenomen. Daarnaast blijkt uit dezelfde informatie dat slachtoffers van “open donatiecampagnes” het verzoek tot donatie steeds kunnen weigeren zonder enige negatieve consequenties. Zelfs wanneer absurd hoge bedragen geëist worden, kan er nog sterk onderhandeld worden, aangezien de maoïsten reeds met beperkte bedragen tevreden zijn. Bovendien dient ook opgemerkt te worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de YCL sinds de verkiezingen van 2008 minder gewelddadig is. Wanneer de YCL toch nog iemand zou viseren, gebeurt dit gericht en betreft het enkel politieke tegenstanders (geen gewone burgers). Het lijkt dan ook buitensporig dat de Maobadi u zou willen vermoorden indien u zou weigeren om het door hen gevraagde geld te betalen (CGVS, p.15). Tot slot stel ik vast dat ook uw verklaringen dat u op 20 juni 2011 zou zijn ontvoerd, geslagen en met de dood bedreigd omwille van uw steun voor de koning enerzijds en omwille van uw steun voor de RPP-N anderzijds (CGVS p.12 en p.14) niet stroken met de informatie aanwezig op het Commissariaat – generaal. Uit deze informatie blijkt immers dat er momenteel geen individuele vervolging bestaat in Nepal op welk niveau dan ook van (ex-)royalisten. Royalistische sympathieën op zich vormen geen voldoende basis om een doelwit te zijn van de maoïsten. INSEC, de belangrijkste mensenrechtenorganisatie in Nepal die in dit land over een uitgebreid netwerk beschikt en mensenrechten-*

schendingen over het hele grondgebied opvolgt, geeft zelf aan dat er momenteel geen enkele vervolging is op welk niveau dan ook van royalisten in Nepal.”

2.12. De Raad stelt vast dat verzoeker er met zijn betoog niet in geslaagd is zijn geloofwaardigheid te herstellen.

2.13. Inzake de subsidiaire beschermingsstatus stelt verzoeker dat zijn asielrelaas wel degelijk beantwoordt aan artikel 48/4 §2, b) van de vreemdelingenwet.

2.14. De Raad wijst erop dat verzoeker zijn asielrelaas niet aannemelijk heeft kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

2.15. Het enig middel kan niet worden aangenomen. De Raad is van oordeel dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER